UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

17 päivänä joulukuuta 2020*

Muutoksenhaku – Oikeus tutustua Euroopan keskuspankin (EKP) asiakirjoihin – Päätös 2004/258/EY – 4 artiklan 3 kohta – Poikkeukset – EKP:n saama asiakirja – Ulkoisen palveluntarjoajan lausunto – Sisäinen käyttö keskusteluja ja alustavia neuvotteluja varten – Asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden epääminen

Asiassa C-342/19 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 30.4.2019,

Fabio De Masi, kotipaikka Hampuri (Saksa), ja

Yanis Varoufakis, kotipaikka Ateena (Kreikka),

edustajanaan A. Fischer-Lescano, Universitätsprofessor,

valittajina,

ja jossa muuna osapuolena on

Euroopan keskuspankki (EKP), asiamiehinään F. von Lindeiner ja A. Korb, avustajanaan H.-G. Kamann, Rechtsanwalt,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit L. Bay Larsen (esittelevä tuomari), C. Toader, M. Safjan ja N. Jääskinen,

julkisasiamies: P. Pikamäe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 9.7.2020 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

on antanut seuraavan

tuomion

1 Fabio De Masi ja Yanis Varoufakis vaativat valituksellaan kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 12.3.2019 antaman tuomion De Masi ja Varoufakis v. EKP (T-798/17, EU:T:2019:154; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi heidän kanteensa, jossa vaadittiin Euroopan keskuspankin (EKP) 16.10.2017 tekemän sellaisen päätöksen (jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista, jossa evättiin heiltä oikeus tutustua 23.4.2015 päivättyyn asiakirjaan, jonka ulkoinen palveluntarjoaja oli laatinut EKP:n pyynnöstä ja jonka otsikko oli ”Vastaukset kysymyksiin Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan N:o 4 14.4 artiklan tulkinnasta” (jäljempänä riidanalainen asiakirja).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Päätös 2004/258

2 Euroopan keskuspankin asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 4.3.2004 tehdyn Euroopan keskuspankin päätöksen 2004/258/EY (EUVL 2004, L 80, s. 42), sellaisena kuin se on muutettuna 21.1.2015 tehdyllä Euroopan keskuspankin päätöksellä (EU) 2015/529 (EUVL 2015, L 84, s. 64) (jäljempänä päätös 2004/258), johdanto-osan kolmannessa ja neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

> ”(3) Olisi myönnettävä laajempi mahdollisuus tutustua EKP:n asiakirjoihin siten, että samalla kuitenkin suojellaan EKP:n ja kansallisten keskuspankkien riippumattomuutta perustamissopimuksen 108 artiklassa ja perussäännön 7 artiklassa tarkoitetulla tavalla; lisäksi olisi varmistettava tiettyjen EKP:n tehtävien suorittamiseen erityisesti liittyvien seikkojen luottamuksellisuus. Päätöksenteon ja siihen liittyvien sisäisten keskustelujen ja valmistelujen tehokkuuden turvaamiseksi asioiden käsittely EKP:n päätöstentekoelinten kokouksissa on luottamuksellista, ellei asianomainen elin päätä julkistaa keskustelujensa tulosta.
>
> (4) Tiettyjä yleisiä ja yksityisiä etuja on kuitenkin suojattava poikkeussäännöksin. – –”

3 Kyseisen päätöksen 3 artiklan a alakohdassa säädetään, että kyseisessä päätöksessä tarkoitetaan ”asiakirjalla” ja ”EKP:n asiakirjalla” mitä tahansa EKP:n laatimaa tai sen hallussa olevaa tallennetta (paperille tulostettua tai sähköisessä muodossa tallennettua tekstiä taikka ääni- tai kuvatallennetta tai audiovisuaalista tallennetta), joka koskee sen politiikkoja, toimintaa tai päätöksiä, sekä asiakirjoja, jotka ovat peräisin Euroopan rahainstituutilta (ERI) ja Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioiden keskuspankkien pääjohtajien komitealta.

4 Otsikon ”Poikkeukset” alla mainitun päätöksen 4 artiklan 2, 3 ja 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

> ”2. EKP kieltäytyy antamasta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi
>
> – –

– – – oikeudellisen neuvonannon suojaa,

– – –

jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.

3. Tutustuttavaksi ei anneta päätöksen tekemisen jälkeenkään asiakirjaa, jonka EKP on laatinut tai saanut sisäiseen käyttöön EKP:ssa käytyjen keskustelujen ja alustavien neuvottelujen tai EKP:n ja kansallisten keskuspankkien, kansallisten toimivaltaisten viranomaisten tai kansallisten nimettyjen viranomaisten välisen näkemystenvaihdon yhteydessä, jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemista.

– –

5. Jos vain osaan pyydetystä asiakirjasta voidaan soveltaa poikkeusta, muut asiakirjan osat luovutetaan."

5 Saman päätöksen 7 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos hakemus hylätään kokonaan tai osittain, hakija voi 20 työpäivän kuluessa siitä, kun hän on vastaanottanut EKP:n vastauksen, tehdä uudistetun hakemuksen ja pyytää EKP:n johtokuntaa tarkastelemaan päätöstä uudelleen. Jos EKP ei anna vastausta alkuperäisen hakemuksen käsittelyä varten asetetussa 20 työpäivän määräajassa, hakija voi myös tehdä uudistetun hakemuksen."

Asetus (EY) N:o 1049/2001

6 Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL 2001, L 145, s. 43) johdanto-osan ensimmäisessä ja neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"(1) Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 1 artiklan toisessa kohdassa vahvistetaan avoimuuden periaate ilmaisemalla, että sopimus merkitsee uutta vaihetta kehityksessä sellaisen yhä läheisemmän Euroopan kansojen välisen liiton luomiseksi, jossa päätökset tehdään mahdollisimman avoimesti ja mahdollisimman lähellä kansalaisia.

– –

(4) Tämän asetuksen tarkoituksena on antaa yleisön oikeudelle tutustua asiakirjoihin mahdollisimman täysimääräinen vaikutus ja määritellä sitä koskevat yleiset periaatteet ja rajoitukset EY:n perustamissopimuksen 255 artiklan 2 kohdan mukaisesti."

7 Otsikon "Poikkeukset" alla kyseisen asetuksen 4 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"2. Toimielimet kieltäytyvät antamasta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi:

– – – oikeudellisen neuvonannon suojaa;

– – –

jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.

3. Asiakirjaa, jonka toimielin on laatinut sisäiseen käyttöön tai jonka se on vastaanottanut ja joka liittyy asiaan, josta toimielin ei ole tehnyt päätöstä, ei anneta tutustuttavaksi, jos asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi vakavasti toimielimen päätöksentekomenettelyä, jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.

Tutustuttavaksi ei anneta asiakirjaa, joka sisältää sisäiseen käyttöön tarkoitettuja mielipiteitä osana asianomaisen toimielimen neuvotteluja ja alustavia keskusteluja päätöksen tekemisen jälkeenkään, jos asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi vakavasti toimielimen päätöksentekomenettelyä, jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.”

Asian tausta ja riidanalainen päätös

8 Unionin yleinen tuomioistuin selostaa asian taustaa valituksenalaisen tuomion 1–6 kohdassa, ja asian taustasta voidaan tehdä nyt käytävää menettelyä varten seuraava yhteenveto.

9 De Masi ja Varoufakis pyysivät 24.4.2017 päivätyllä kirjeellä EKP:ltä päätöksen 2004/258 perusteella oikeutta tutustua kaikkiin ulkoisiin oikeudellisiin lausuntoihin, joita EKP oli heidän mukaansa pyytänyt, jotta se voisi tarkastella 4.2.2015 ja 28.6.2015 tekemiään päätöksiä, jotka koskivat Kreikan keskuspankin Kreikan pankeille myöntämän hätärahoituksen tarjoamista.

10 EKP ilmoitti 31.5.2017 päivätyllä kirjeellä valittajille, ettei se ollut pyytänyt oikeudellisia lausuntoja mainittuja päätöksiä varten. Lisäksi se ilmoitti heille riidanalaisen asiakirjan olemassaolosta.

11 Valittajat pyysivät 7.7.2017 päivätyllä kirjeellä EKP:ltä oikeutta tutustua kyseiseen asiakirjaan.

12 EKP epäsi 3.8.2017 päivätyllä kirjeellä kyseisen oikeuden yhtäältä päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn oikeudellisen neuvonannon suojaa koskevan poikkeuksen ja toisaalta kyseisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn sisäiseen käyttöön tarkoitettujen asiakirjojen suojaa koskevan poikkeuksen perusteella.

13 Valittajat esittivät 30.8.2017 päivätyllä kirjeellä kyseisen päätöksen 7 artiklan 2 kohdan nojalla uudistetun hakemuksen saada tutustua riidanalaiseen asiakirjaan.

14 EKP pysytti 16.10.2017 päivätyllä kirjeellä 3.8.2017 tekemänsä päätöksen, jolla evättiin oikeus tutustua riidanalaiseen asiakirjaan, niiden samojen poikkeusten perusteella, jotka ilmoitettiin kyseisessä päätöksessä.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

15 De Masi ja Varoufakis nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.12.2017 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista.

16 Kantajat vetosivat kanteensa tueksi pääasiallisesti kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koski päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan rikkomista ja toinen tämän päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan rikkomista.

17 Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kantajien kanteen perusteettomana. Toisen kanneperusteen tarkastelun päätteeksi se totesi valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa, että EKP saattoi perustellusti evätä oikeuden tutustua riidanalaiseen asiakirjaan päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn poikkeuksen perusteella. Se katsoi näin ollen, ettei ollut tarpeen tutkia ensimmäistä kanneperustetta, joka koski kyseisen päätöksen 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädettyä tutustumisoikeudesta tehtävää poikkeusta.

18 Toisen kanneperusteen ensimmäisestä osasta, joka koski sisäiseen käyttöön tarkoitettujen asiakirjojen suojaa koskevan poikkeuksen virheellistä soveltamista, unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei mainitun päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla ollut tarpeen osoittaa, että päätöksentekomenettelylle olisi aiheutunut vakavaa vahinkoa. Tältä osin valituksenalaisen tuomion 30 kohdassa se totesi, että kyseiseen säännökseen perustuva epääminen edellyttää ainoastaan sitä, että osoitetaan yhtäältä, että kyseinen asiakirja on tarkoitettu sisäiseen käyttöön EKP:ssä käytävien keskustelujen ja alustavien neuvottelujen tai EKP:n ja asianomaisten kansallisten viranomaisten välisen näkemystenvaihdon yhteydessä, ja toisaalta, ettei ylivoimainen yleinen etu edellytä kyseisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemista.

19 Se totesi EKP:n katsoneen perustellusti, että riidanalainen asiakirja oli saman päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukainen sisäiseen käyttöön tarkoitettu asiakirja, koska EKP:n mukaan asiakirjalla oli tarkoitus antaa tietoja ja tukea EKP:n neuvoston neuvotteluihin kyseiselle neuvostolle Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) ja EKP:n perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan N:o 4 14 artiklan 4 kohdassa annetun toimivallan yhteydessä.

20 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 44–47 kohdassa De Masin ja Varoufakisin väitteen, jonka mukaan päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyä poikkeusta ei voida soveltaa riidanalaiseen asiakirjaan, koska se on oikeudellinen lausunto, joka kuuluu kyseisen päätöksen 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn oikeudellisen neuvonannon suojaa koskevan poikkeuksen soveltamisalaan.

21 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 48–52 kohdassa myös kantajien väitteen, jonka mukaan kyseisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa määrätyt edellytykset eivät täyttyneet, koska riidanalainen asiakirja ei yhtäältä ole luonteeltaan sisäinen asiakirja eikä toisaalta liity tiettyyn menettelyyn.

22 Unionin yleinen tuomioistuin tutki ja hylkäsi lisäksi valituksenalaisen tuomion 53–58 kohdassa perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskevan väitteen.

23 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 62–73 kohdassa toisen kanneperusteen toisen osan, joka koski riidanalaisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemista edellyttävän ylivoimaisen yleisen edun olemassaoloa.

Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

24 Valittajat vaativat valituksessaan, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion kokonaisuudessaan

– hyväksyy ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt vaatimukset ja

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 EKP vaatii

– hylkäämään valituksen ja

– velvoittamaan valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

26 Valittajat esittävät valituksensa tueksi neljä valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee SEU 10 artiklan 3 kohdan, SEUT 15 artiklan 1 kohdan ja SEUT 298 artiklan 1 kohdan sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 42 artiklan, luettuna yhdessä sen 52 artiklan 1 kohdan kanssa, rikkomista, toinen perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä, kolmas päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 ja 3 kohdan rikkomista ja neljäs kyseisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan rikkomista.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

27 Valittajat väittävät ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi SEU 10 artiklan 3 kohdassa, SEUT 15 artiklan 1 kohdassa ja SEUT 298 artiklan 1 kohdassa sekä perusoikeuskirjan 42 artiklassa, luettuna yhdessä sen 52 artiklan 1 kohdan kanssa, vahvistettua avoimuusperiaatetta, jonka valossa päätöksessä 2004/258 säädettyjä poikkeuksia olisi pitänyt tulkita.

28 Tämä peruste jakautuu kahteen osaan.

29 Ensimmäisessä osassa unionin yleistä tuomioistuinta moititaan siitä, että se katsoi valituksenalaisen tuomion 29 kohdassa, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyssä poikkeuksessa ei edellytetä päätöksentekomenettelylle aiheutuvan vakavan vahingon osoittamista. Valittajat väittävät tältä osin, että unionin yleinen tuomioistuin teki virheen nojautuessaan kyseisen säännöksen sanamuotoon, ja moittivat sitä siitä, että se on omaksunut kyseisestä säännöksestä tulkinnan, joka on ristiriidassa SEU 10 artiklan 3 kohdan, SEUT 15 artiklan 1 kohdan ja SEUT 298 artiklan 1 kohdan sekä perusoikeuskirjan 42 artiklan, luettuna yhdessä sen 52 artiklan 1 kohdan kanssa, kanssa. Näissä määräyksissä vahvistetaan nimittäin laajaa avoimuutta koskeva tavoite ja oikeus tutustua asiakirjoihin, ja unionin yleinen tuomioistuin on loukannut tätä tavoitetta ja oikeutta.

30 Valittajien mukaan on niin, että koska primaarioikeudessa asetetaan kynnys avoimuusperiaatteen rajoittamiselle, EKP ei voi alentaa tätä kynnystä jättämällä ottamatta huomioon vaatimuksen päätöksentekomenettelyn vakavasta vahingoittamisesta, vaikka tällaista vaatimusta ei mainita kyseisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa.

31 EKP:n mukaan ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta. Toissijaisesti kyseinen toimielin väittää, että ensimmäisen valitusperusteen tämä osa ei ole perusteltu.

32 Valittajat moittivat ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se antoi valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa EKP:lle laajan harkintavallan ja rajoitti siten tuomioistuinvalvontansa laajuutta primaarioikeuden vastaisesti, joten kyseisen tuomion 43 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa esitetty arviointi on vääristynyttä. He katsovat, että avoimuusperiaatteen ulottuvuuden vuoksi oikeus tutustua asiakirjoihin ei ole arviointikysymys. Perusoikeuskirjan 52 artiklassa edellytetään valittajien mukaan, että tämän periaatteen mahdolliset rajoitukset ovat oikeasuhteisia ja että tällaisten rajoitusten soveltamisedellytykset ovat täysimääräisen tuomioistuinvalvonnan alaisia.

33 EKP katsoo, että kyseinen osa on jätettävä tutkimatta ja että se on joka tapauksessa perusteeton.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

34 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta on muistutettava, että unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 170 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen mukaan valituksessa ei voida muuttaa oikeudenkäynnin kohdetta siitä, mikä se oli unionin yleisessä tuomioistuimessa. Unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta unionin tuomioistuimessa peruste, johon hän ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus saattaa unionin tuomioistuimen, jonka toimivalta muutoksenhakuasioissa on rajoitettu, käsiteltäväksi unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltyyn oikeusriitaan nähden laajempi oikeusriita. Unionin tuomioistuin on siis muutoksenhakuasioissa toimivaltainen tutkimaan ainoastaan arvioinnin, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt niistä perusteista ja perusteluista, joista siinä on lausuttu (ks. mm. määräys 15.1.2020, BS v. parlamentti, C-642/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:32, 24 kohta).

35 Edellä mainittujen primaarioikeuden määräysten tulkintaan, sellaisena kuin valittajat ovat sitä ehdottaneet, voidaan kuitenkin vedota tehokkaasti ainoastaan päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen tueksi. Tämän säännöksen sanamuodosta nimittäin ilmenee, että EKP:n tarkoituksena on ollut evätä oikeus tutustua sen asiakirjoihin, jos kyseisessä säännöksessä asetetut edellytykset täyttyvät.

36 Tältä osin on todettava, että tässä samassa säännöksessä ei mainita mitään sellaista edellytystä, johon valittajat vetoavat. Näin ollen se, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäiseen alakohtaan perustuvalle EKP:n asiakirjoihin tutustumisen epäämiselle asetettaisiin jokin toinen edellytys kuin siinä määritelty edellytys, olisi kyseisen säännöksen contra legem -tulkinta.

37 Näin ollen ja koska valittajat eivät ole nimenomaisesti väittäneet unionin yleisessä tuomioistuimessa, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisellä alakohdalla loukataan tästä syystä avoimuusperiaatetta, sellaisena kuin se on vahvistettu EUT-sopimuksen tai perusoikeuskirjan määräyksissä, joihin he vetoavat, on todettava, että tällaista lainvastaisuusväitettä ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa eikä sitä näin ollen voida esittää ensimmäistä kertaa muutoksenhaun yhteydessä.

38 Perustelua, jota ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa, ei tosin voida pitää uutena perusteena, joka on jätettävä tutkimatta muutoksenhakuvaiheessa, jos sillä vain laajennetaan perusteluja, joihin on jo vedottu unionin yleiseen tuomioistuimeen toimitetussa kannekirjelmässä esitetyn kanneperusteen yhteydessä (tuomio 16.11.2017, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik v. komissio, C-250/16 P, EU:C:2017:871, 29 kohta). On kuitenkin todettava, ettei tilanne ole tällainen nyt käsiteltävässä asiassa.

39 Tältä osin vaikka valittajat ovat ensimmäisessä oikeusasteessa esittämässään kannekirjelmässä viitanneet näihin primaarioikeuden määräyksiin, niihin ei ole tässä kannekirjelmässä nimenomaisesti vedottu sellaisten perustelujen tueksi, joilla pyritään osoittamaan, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta ei ole sopusoinnussa mainittujen määräysten kanssa.

40 Tästä seuraa, että koska valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämässä väitteessä ei väitetty, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta olisi ristiriidassa näiden primaarioikeuden määräysten kanssa, ja koska ensin mainitun säännöksen yhteensopivuus on kyseenalaistettu ensimmäisen kerran unionin tuomioistuimessa, ensimmäisen valitusperusteen tämän osan ei voida katsoa laajentavan kannekirjelmässä esitettyjä kanneperusteita.

41 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta.

42 Tämän valitusperusteen toisesta osasta on todettava, että harkintavalta, jota unionin yleinen tuomioistuin myöntää EKP:llä olevan valituksenalaisen tuomion 54 kohdassa, ja unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman laillisuusvalvonnan rajoittaminen koskivat ainoastaan sitä, voiko riidanalaisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen vaikuttaa ylivoimaiseen yleiseen etuun. Nämä seikat eivät siis ole voineet vääristää unionin yleisen tuomioistuimen arviointia, joka on esitetty kyseisen tuomion 43–52 kohdassa, sillä ne eivät koske yleiseen etuun kohdistuvan uhan olemassaoloa vaan syitä, jotka voivat edellyttää EKP:n asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden epäämistä, ja riidanalaisen asiakirjan luonnetta. Näin ollen valittajien tältä osin esittämät väitteet eivät voi menestyä.

43 Valituksenalaisen tuomion 53–58 kohdasta on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli kyseisissä kohdissa valittajien kanneperustetta, joka koski perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä päätöksentekomenettelyn mahdollisen vahingoittamisen osalta. Kun otetaan huomioon se, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn poikkeuksen yhteydessä ei edellytetä näyttöä päätöksentekomenettelyn vakavasta vahingoittamisesta, kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 29 kohdassa, kyseisen kanneperusteen lopputuloksen kannalta ei missään tapauksessa ole merkitystä toteamuksilla, jotka koskevat Euroopan unionin tuomioistuinten harjoittaman, yleiseen etuun kohdistuvan loukkauksen olemassaoloa koskevan valvonnan luonnetta ja intensiteettiä.

44 Näin ollen valittajien ensimmäisen valitusperusteen toisen osan yhteydessä esittämät väitteet on hylättävä.

45 Kaikilla edellä esitetyillä perusteilla ensimmäinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan, koska se on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain perusteeton.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

46 Toisessa valitusperusteessaan valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ole valituksenalaisen tuomion 53–57 kohdassa noudattanut unionin tuomioistuimen asetuksen N:o 1049/2001 osalta asettamia perusteluvaatimuksia. He arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta erityisesti siitä, että se on hyväksynyt sen, että EKP voi vedota ”hypoteettisiin vaikutuksiin” perustellakseen asiakirjoihinsa tutustumista koskevan oikeuden epäämisen. Yleiset ja abstraktit riskit eivät kuitenkaan valittajien mukaan riitä perustelemaan tällaista epäämistä. Kyseinen toimielin ei siten ole selittänyt, miten oikeus tutustua pyydettyyn asiakirjaan voisi rajoittaa EKP:n ”pohdintatilaa” ja konkreettisesti ja tosiasiallisesti loukata intressiä, jota suojataan päätöksen 2004/258 4 artiklassa säädetyllä poikkeuksella, johon se vetoaa.

47 EKP esittää kyseisen valitusperusteen jättämistä tutkimatta ja toissijaisesti sen hylkäämistä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

48 Aluksi on muistutettava, että asetusta N:o 1049/2001 ei sovelleta riidanalaiseen asiakirjaan, johon tutustumista säännellään päätöksellä 2004/258.

49 Siltä osin kuin on kyse väitetystä toimielinten toimien perusteluvelvollisuuden, jonka unionin tuomioistuin on vahvistanut mainitun asetuksen osalta, laiminlyönnistä, johon kantajat vetoavat, on todettava, että vaikka saman asetuksen 4 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa edellytetään, että osoitetaan, että asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaa vakavasti toimielimen päätöksentekomenettelyä, tällaista osoittamista ei edellytetä päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn poikkeuksen yhteydessä. Tästä seuraa, ettei unionin yleisellä tuomioistuimella ollut mitään velvollisuutta tutkia, oliko EKP antanut selityksiä siitä, että riidanalaiseen asiakirjaan tutustuminen saattoi aiheuttaa vakavan vahingon vaaran sen päätöksentekomenettelylle.

50 Asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden epääminen päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla edellyttää nimittäin ainoastaan sitä, että osoitetaan yhtäältä, että kyseinen asiakirja on tarkoitettu muun muassa sisäiseen käyttöön EKP:ssä käytävien keskustelujen ja alustavien neuvottelujen yhteydessä, ja toisaalta, ettei ylivoimainen yleinen etu edellytä kyseisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemista.

51 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin on unionin toimielinten tointen perustelua koskevia vaatimuksia noudattaen valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa valvonut riidanalaisen päätöksen perusteluja todeten, että päätöksessä täsmennettiin, että riidanalainen asiakirja oli tarkoitettu sisäiseen käyttöön EKP:n neuvoston keskustelujen ja alustavien neuvottelujen yhteydessä, että kyseisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen heikentäisi mahdollisuutta tehokkaaseen, epävirallliseen ja luottamukselliseen keskusteluun päätöksentekoelinten jäsenten välillä ja täten rajoittaisi EKP:n ”pohdintatilaa” ja että riidanalaisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaiseminen, jos asiakirjaa tarkasteltaisiin asiayhteydestään irrotettuna, saattaisi lisäksi vahingoittaa EKP:n neuvoston jäsenten riippumattomuutta.

52 Unionin yleinen tuomioistuin on myös perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa, että perusteluvelvollisuus ei ollut esteenä sille, että EKP tukeutuu näkökohtiin, joissa otetaan huomioon ne hypoteettiset vaikutukset, joita riidanalaisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemisella voi olla kyseisen toimielimen pohdintatilaan.

53 Näin ollen toinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

54 Kolmannella valitusperusteellaan, joka jakautuu kahteen osaan, jotka liittyvät lähinnä valituksenalaisen tuomion 43–50 kohtaan, valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta yhtäältä siitä, että se tulkitsi virheellisesti päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan, joka koskee sisäiseen käyttöön tarkoitettuja asiakirjoja, ja saman päätöksen 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan, joka koskee oikeudellista neuvonantoa, soveltamisalaa, ja toisaalta siitä, että se tulkitsi virheellisesti ensin mainittua säännöstä katsoessaan, että sen soveltamisedellytykset täyttyivät nyt käsiteltävässä tapauksessa.

55 Tarkemmin sanottuna valittajat väittävät tämän kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toinen luetelmakohta koskee sanamuotonsa perusteella ”oikeudellista neuvonantoa”, kun taas kyseisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta koskee ainoastaan asiakirjoja, jotka sisältävät muuta neuvonantoa kuin oikeudellista neuvonantoa. Unionin yleistä tuomioistuinta moititaan siitä, ettei se ole vastannut kysymykseen siitä, merkitsikö riidanalainen asiakirja ensin mainitussa säännöksessä tarkoitettua oikeudellista neuvonantoa vai ei.

56 He väittävät tältä osin, että koska riidanalainen asiakirja merkitsee abstraktia ja tieteellistä vastausta oikeuskysymykseen eikä oikeudellista neuvonantoa, riidanalaista asiakirjaa ei voida pitää päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettuna oikeudellisena neuvonantona.

57 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 43 kohdassa, päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan soveltaminen olisi näin ollen pitänyt sulkea pois sillä perusteella, että kyseisen päätöksen 4 artiklan 2 kohdan toisella luetelmakohdalla, joka on lex specialis suhteessa ensin mainittuun, on estävä vaikutus, koska päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säännellään tyhjentävästi tällaisiin asiakirjoihin sovellettavia poikkeuksia avoimuusperiaatteesta.

58 Tämän valitusperusteen toisessa osassa valittajat riitauttavat unionin yleisen tuomioistuimen päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisestä alakohdasta tekemän tulkinnan. Tältä osin he muistuttavat, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan tavoin päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisellä alakohdalla pyritään suojaamaan EKP:n sisäisen päätöksentekomenettelyn integriteettiä. Asiakirja, jonka sisältämien tietojen ilmaisemista pyydetään, ei kuulu viimeksi mainitun säännöksen soveltamisalaan, koska sitä ei ole tarkoitettu tietyn päätöksentekomenettelyn sisäiseen käyttöön, vaan se on ulkoinen analyysi, jonka tarkoituksena on määritellä EKP:n toimivallan ”ulkoiset puitteet”.

59 EKP kiistää nämä väitteet ja esittää valitusperusteen hylkäämistä kokonaisuudessaan.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

60 Ensimmäisestä osasta on aluksi todettava, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan sanamuoto ei sisällä mitään sellaista seikkaa, joka voisi antaa sille erityissäännöksen (lex specialis) luonteen suhteessa kyseisen päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäiseen alakohtaan.

61 Kuten tästä viimeksi mainitusta säännöksestä nimittäin ilmenee, siinä säädetty poikkeus koskee asiakirjoja, jotka EKP on laatinut tai saanut ja jotka on tarkoitettu sisäiseen käyttöön kyseisessä toimielimessä käytyjen keskustelujen ja alustavien neuvottelujen yhteydessä tai EKP:n ja kansallisten viranomaisten väliseen näkemystenvaihtoon.

62 Lisäksi on todettava, ettei mikään mainitun päätöksen 4 artiklan sanamuodossa sulje pois sitä, että asiakirjan samaan osaan voidaan soveltaa useampaa siinä tarkoitettua ”poikkeusta”.

63 Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 44–47 kohdassa, että EKP voi arvioidessaan pyyntöä saada tutustua sen hallussa oleviin asiakirjoihin ottaa huomioon useita epäämisperusteita, nyt käsiteltävässä asiassa sekä päätöksen 2004/258 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa että saman päätöksen 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa mainitun epäämisperusteen.

64 Päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun poikkeuksen soveltamiseen ei vaikuta myöskään se, että riidanalainen asiakirja voidaan myös luokitella kyseisen päätöksen 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetuksi ”oikeudelliseksi neuvonannoksi”. Unionin lainsäätäjä ei ole asettanut tässä ensin mainitussa säännöksessä tarkoitettuun poikkeukseen vetoamisen edellytykseksi sitä, että siinä tarkoitetut asiakirjat eivät ole mainitun päätöksen 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua ”oikeudellista neuvonantoa”.

65 Tässä tilanteessa kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

66 Kolmannen valitusperusteen toisesta osasta on todettava, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan tutustuttavaksi ei anneta päätöksen tekemisen jälkeenkään asiakirjaa, jonka EKP on laatinut tai saanut ja joka on tarkoitettu sisäiseen käyttöön EKP:ssä käytyjen keskustelujen ja alustavien neuvottelujen yhteydessä tai EKP:n ja kansallisten viranomaisten väliseen näkemystenvaihtoon, jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemista.

67 Yhtäältä asiakirjojen sisäistä käyttöä koskevasta edellytyksestä on muistutettava, että riidanalaista asiakirjaa pyydettiin ulkoiselta palveluntarjoajalta EKP:n päätöksentekoelinten sisäisen pohdinnan syventämiseksi ja EKP:n keskustelujen ja neuvottelujen tukemiseksi.

68 Tältä osin on todettava, että päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta on muotoiltu siten, että sillä suojataan sisäisiä valmisteluasiakirjoja, vaikka riidanalaisen asiakirjan olisi laatinut ulkoinen palveluntarjoaja, koska kyseisessä säännöksessä viitataan nimenomaisesti EKP:n ”saamaan” asiakirjaan.

69 Kuten unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi perustellusti täsmentänyt valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa, riidanalaisessa päätöksessä ei ole väitetty, että riidanalainen asiakirja olisi sisäinen asiakirja, vaan että se on tarkoitettu sisäiseen käyttöön.

70 Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti katsonut valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa, että EKP oli voinut pätevästi katsoa, että riidanalainen asiakirja oli päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu sisäiseen käyttöön tarkoitettu asiakirja.

71 Toisaalta päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan sanamuotoa ei voida tulkita siten, että siinä tarkoitettu suoja varattaisiin ainoastaan tiettyyn päätöksentekomenettelyyn liittyville asiakirjoille. Tässä säännöksessä edellytetään nimittäin ainoastaan, että asiakirjaa käytetään ”EKP:ssä käytyjen keskustelujen ja alustavien neuvottelujen – – yhteydessä”. Kuten EKP väittää, vaikka keskustelut ja alustavat neuvottelut voivat koskea tiettyä menettelyä, niillä voi olla myös laajempi kohde ja ne voivat koskea yleisluonteisia kysymyksiä. Kun tässä säännöksessä viitataan myös asiakirjoihin, jotka on tarkoitettu EKP:n ja kansallisten viranomaisten väliseen näkemystenvaihtoon, tämän säännöksen vaikutuksena tässä mielessä on, että se kattaa laajasti EKP:n sisäisiin menettelyihin liittyvät asiakirjat.

72 Tällaista päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan tulkintaa ei voida kyseenalaistaa ratkaisulla, joka on omaksuttu 13.7.2017 annetussa tuomiossa Saint-Gobain Glass Deutschland v. komissio (C-60/15 P, EU:C:2017:540), johon valittajat vetoavat.

73 Kyseisessä tuomiossa unionin tuomioistuin katsoi lähinnä, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan perusteella oli mahdollista evätä oikeus tutustua asiakirjaan vain siltä osin kuin päätöksentekomenettely koskee päätöksen tekemistä.

74 Toisin kuin mainitussa asetuksessa ja toisin kuin valittajat väittävät tältä osin, päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn suojan kohde ei ole sama. Kyseisessä päätöksen 2004/258 säännöksessä viitataan nimittäin EKP:n keskusteluihin ja alustaviin neuvotteluihin, kun taas asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ei ole tällaista viittausta.

75 Lisäksi on niin, että vaikka kyseisen asetuksen 4 artiklan 3 kohdassa asetetaan asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden epäämisen edellytykseksi se, että kyseinen asiakirja ”liittyy asiaan, josta toimielin ei ole vielä tehnyt päätöstä”, päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ei ole tällaista täsmennystä. Päätöksen 2004/258 yhteydessä EKP on päinvastoin halunnut suojata asiakirjojaan myös silloin, kun on kyse loppuunsaatetusta päätöksentekomenettelystä, koska viimeksi mainitun säännöksen mukaan asiakirjaa ei anneta tutustuttavaksi päätöksen tekemisen ”jälkeenkään”.

76 Lisäksi on muistutettava, että EKP päätti päätöksellä 2004/258 myöntää oikeuden tutustua asiakirjoihinsa kyseisessä päätöksessä määritellyin edellytyksin ja rajoituksin. Samalla päätöksellä pyritään siis säilyttämään tämä oikeus tutustua asiakirjoihin ja ottamaan samalla huomioon kyseisen toimielimen, jonka on SEUT 130 artiklan mukaan voitava tehokkaasti tavoitella tehtävilleen uskottuja päämääriä käyttämällä itsenäisesti erityisiä valtuuksia, joita sillä tätä varten on perussopimuksen ja EKPJ:n perussäännön nojalla, erityisluonne.

77 Lisäksi on muistutettava, että perussopimuksissa määrätty EKP:n asiakirjoihin tutustumista koskeva oikeudellinen kehys on SEUT 15 artiklan 3 kohdan neljännen alakohdan mukaan erilainen sen mukaan, hoitaako EKP hallinnollisia tehtäviä vai ei. Vaikka kyseisen alakohdan soveltamisalaan kuuluvien toimielinten asiakirjoihin tutustumista koskevat säännöt olisi

annettava asetuksen N:o 1049/2001 mukaisesti, riidanalaisen asiakirjan kaltaisen asiakirjan, joka sisältää oikeudellista neuvonantoa Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja EKP:n perussäännöstä tehdyssä pöytäkirjassa N:o 4 olevan 14 artiklan 4 kohdan tulkinnasta, ei voida katsoa koskevan EKP:n hallinnollisten tehtävien hoitamista.

78 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 3 kohdan toinen alakohta koskee asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden epäämistä ainoastaan konkreettisen päätöksen osalta, kun taas päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan yhteydessä EKP:n asiakirjojen luottamuksellisuuden suoja taataan myös silloin, kun nämä asiakirjat eivät ole osa tällaisen päätöksen tekomenettelyä.

79 Unionin yleinen tuomioistuin on siis päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan tulkinnan perusteella hylännyt valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät väitteet oikeudellista virhettä tekemättä.

80 Kolmannen valitusperusteen toinen osa on siis hylättävä perusteettomana ja kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten lausumat

81 Neljännellä valitusperusteellaan valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ottanut valituksenalaisen tuomion 62–72 kohdassa huomioon sitä, että riidanalaisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemista edellyttävä ylivoimainen yleinen etu oli olemassa.

82 Tältä osin he väittävät, että vaikka päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisedellytykset olisivat täyttyneet, on kuitenkin niin, että oli olemassa ylivoimainen yleinen etu riidanalaisen asiakirjan sisältämien tietojen ilmaisemiseksi.

83 EKP:n toiminnan laillisuusvalvontaa koskevat näkökohdat tukevat valittajien mukaan tätä. EKP:n päätöksen mahdollisen lainvastaisuuden toteaminen on nimittäin yleisen edun mukaista. Lisäksi päätöksen 2004/258 johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta ilmenee, että suurempi avoimuus johtaa kansalaisten parempaan osallistumiseen päätöksentekomenettelyihin. He moittivat unionin yleistä tuomioistuinta vielä siitä, että se on vertaillut kyseessä olevia intressejä ilmoittamatta konkreettisesti ja perustellusti, miten EKP:n intressejä loukattaisiin.

84 Lisäksi valittajat väittävät, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että näyttöä päätöksentekomenettelyn vakavasta vahingoittamisesta ei vaadittu, ja rajoitti siten tuomioistuinvalvontansa koskemaan harkintavallan väärinkäyttöä, se perusti yleisen edun olemassaoloa koskevan valvonnan virheelliseen kriteeriin. Vaaran tai vakavan vahingon olemassaoloa ei nimittäin valittajien mukaan ole osoitettu oikeudellisen neuvonannon suojan eikä sisäisen päätöksentekomenettelyn suojan osalta.

85 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, abstraktien ja puhtaasti hypoteettisten seikkojen huomioon ottaminen ei näin ollen riitä perustelemaan suojatun edun vahingoittumisen vaaraa.

86 EKP katsoo, että tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta ja toissijaisesti hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

87 Tämän valitusperusteen osalta on todettava, että valittajien väitteissä, jotka koskevat sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt ylivoimaisen yleisen edun olemassaolon, toistetaan jo ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt väitteet. Näin ollen väitteillään valittajat vaativat tosiasiassa unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyn kanteen pelkkää uudelleen tutkimista, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. tuomio 9.9.2015, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro v. komissio, C-506/13 P, EU:C:2015:562, 62 ja 63 kohta).

88 Valittajien väite, jonka mukaan EKP:n olisi pitänyt osoittaa päätöksentekomenettelyn vakava vahingoittaminen, perustuu virheelliseen lähtökohtaan, koska päätöksen 2004/258 4 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn poikkeuksen yhteydessä tällaista osoittamista ei edellytetä, mikä on jo todettu tämän tuomion 43 kohdassa. Kuten tästä kohdasta ilmenee, valittajien perustelut, jotka koskevat näyttöä päätöksentekomenettelyn vakavasta vahingoittamisesta, ovat tehottomia.

89 Näin ollen kyseinen valitusperuste on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä tehottomana.

90 Kaikesta edellä todetusta seuraa, ettei yksikään valittajien valituksensa tueksi esittämä peruste voi menestyä.

91 Näin ollen valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

92 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska EKP on vaatinut valittajien velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittajat ovat hävinneet asian, heidät on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Fabio de Masi ja Yanis Varoufakis velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset